
АКАДЕМІЯ ЗОДІАК
ВЕЛИКА ВЕЧІРКА Д.У.П.И.
ZA
AQUA TERRA IGNIS AER
КНИГА 5,5
КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ
СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ, СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

Академія Зодіак. Велика вечірка Д.У.П.И.

Zodiac Academy: The Big A.S.S. Party

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Zodiac Academy: The Big A.S.S. Party, Caroline Peckham & Susanne Valenti.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Джеральдіна

Ох, стрибучі коники, якщо прийдешнє місячне затемнення не було найпишнішим дивом, яке я бачила цього тижня, то я вже й не знала, що тоді ним було!

Пісок приємно холодив мої ніженьки, а повітря зігрівало шкіру, поки я в самій білизні танцювала під ритм місяця. Пісня, що грала, набула ще одного шару музики, і я погойдувала головою в такт, а моє мокре волосся так і шурхотіло-шелестіло, поки я вихилялася під біт.

Мої ноги рухалися самі, і я вислизнула від друзів, які й далі гуляли гуртом, бо якась дивна сила вабила мене до берега.

Мої очі заплющилися, а серце тріпотіло, мов качка, що вибиває чечітку, поки я наближалася до того місця, звідки линула спокуслива музика.

— Привіт, Ґрус, — промовив знадливий голос, і я розплющила очі, щоб глянути на власника такого звабливого звуку.

— Максе? — здивовано спитала я зовсім задиханим голосом, підводячи погляд на нього, бо він умостився на скелі, мов морочливий морський русал.

Його груди були оголені й по-риб'ячому спокусливі, темно-сині луски сирени волого виблискували, а його м'язиста мужність манила мене, як місяць манить медову диню.

У нього була найтемніша, найбрудніша, найдиявольськіше смачна усмішка, і мій погляд зачепився за його рот, а в голові зароїлися всі ті пустотливі речі, які я залюбки з ним зробила б.

— Ну хіба ти не фруктовий салат, повний бананової драми, — промуркотіла я, підступаючи ближче.

— Ти відповідаєш на мій поклик? — спитав він, і його погляд ковзнув по мені, мов розтоплений свічковий віск, запаливши вогонь між моїх стегон, у моїй леді Петунії.

Мої губи розтулилися, поки я йшла брудною стежкою своїх думок аж до його пояса, і я замислилася, як далеко сягають ті луски... Чи буде він на дотик як слизький лосось, чи як звивистий черв'ячок, чи як...

Я різко кліпнула, бо раптом збагнула, що то за клята музика. У своєму місячному п'яному запалі я знову опустила ментальні стіни, і він задурив мене своїм вабленням сирени.

Я зціпила зуби, знову звела стіни, і музика різко обірвалася.

Він і далі був неймовірно смачним шматочком чоловічого м'яса, але сьогодні я не збиралася вечеряти Спадкоємцем!

— Та облиш ти свої вабливі дурниці, ракоподібний розпуснику! — дорікнула я. — Невже тобі не до снаги залицятися до леді, не застосовуючи до неї своєї маринувальної магії?

Макс схилив голову набік, і його погляд мандрував моєю червоною білизною з одного комплекту так, що я зашарілася. Я хотіла вдягти ту, що з маленькими морквинками, але моя леді Торі наполягла, що вона мені не личить, тож я дозволила їй умовити мене купити цю червону сенсацію. Але, схоже, вона таки вийшла трохи надто спокусливою, якщо вже заманила в мої води такого клопітного тунця.

— Перепрошую, але на мене чекають справи. Місяць не чекає на жодного фейрі. — Я повернулася спиною до мокрого Мирося з його скелею і, погойдуючи стегнами, попливла геть уздовж пляжу.

— Ґрус! — гукнув він мені вслід, і я обернулася, звівши брову. — Куди ти йдеш?

— Танцювати з денними росинками й фейськими світлячками на веселці з піску! — гукнула я, перш ніж знову відвернутися.

Пульс музики змушував мене вихилятися пляжем у ритмі підстрибливого бонго, але не встигла я далеко відійти, як чиясь рука впіймала мою, і мене закрутило колом, мов пегаса на каруселі.

— Дозволь мені піти з тобою, — сказав Макс глибоким, хрипкуватим голосом, і в його погляді було благання, якому я, хай йому грець, ледве могла відмовити.

Місячні мрійності ворушилися під моєю шкірою, і жар звивався в мені від того місця, де його шкіра торкалася моєї.

О, *солодкі капці недільного ранку*.

— Гаразд, — видихнула я. Жодних пояснень, навіть без церемонних поклонів. Я просто дала йому одне-єдине слово, як сучасна дівчина, і отак просто впіймала собі Спадкоємця.

Його рука була теплою в моїй, коли ми почали танцювати під музику, що вилася вздовж пляжу.

Макс став позаду мене й обійняв мене за талію, і ми терлися одне об одного, мов дві морквини в блендері.

Від тертя моєї гарячої дупки об його морський огірок я незабаром задихалася від жаги, бо його тверда опуклість притискалася до мене.

Місяць висів у небі гарячий і важкий, і його хитрі шепоти дали леді Петунії повну волю витворяти найгірше. А вона вийшла на полювання.

Макс упіймав мене за талію й розвернув до себе, його рот торкнувся куточка моїх губ, коли він нахилився, щоб поставити на мені смачного цьомчика, але я з дражливою усмішкою підставила щоку.

Справжня леді дає себе скуштувати лише тому, хто на це заслужив.

— Бляха, Джеральдіно, скільки ж ти змусиш мене за це попотіти? — спитав Макс, і його темні очі полонили мене, а моя рішучість танула, мов воскова свічка над вогнем. Але ж він був Спадкоємцем. Заплутатися в його щупальцях здавалося найчистішою формою божевілля, навіть коли місяць штовхав мене до нього. І я майже нічого про нього не знала, крім його любові до солоних морських нетрів.

— Якщо хочеш познайомитися з моїми нижніми землями, тобі доведеться дати мені щось справжнє, — піддражнила я. — Леді не качається в сіні з незнайомцем, хай які спокусливі в нього луски.

Губи Макса вигнулися в темній усмішці, він на мить глянув уздовж пляжу, а тоді знову взяв мене за руку й потяг за собою.

— Ходімо, — сказав він, раптом серйозний, як сувора саламандра. — Хочу тобі дещо показати.

Я завагалася, озирнувшись через солоний пісок на своїх вірних друзів із Д.У.П.И. і подумавши, чи справді варто довіряти цьому негідникові. Але ноги вже несли мене, і я відчувала, як місяць легенько мене підштовхує.

Мій погляд ковзнув його лускатим торсом, і в мені прокинувся голод, що міг би позмагатися з голодом гіпопотама в лагуні, повній смачнющих водоростей. Спадкоємець води часто мене інтригував, і я не могла не піддатися його поклику, хоча мої ментальні щити й тримали його пісні сирени на відстані.

— Веди ж, добрий чоловіче, — підбадьорила я.

Макс підступив ближче, і його тепле дихання затанцювало на моїй шиї. — Ой ні, Ґрус, я зовсім не добрий чоловік, — видихнув він. — І якщо сьогодні я затягну тебе до свого ліжка, ти дізнаєшся, який я лихий.

— Не певна, що називати себе лихом у ліжку найкращий спосіб розбудити мій нічний садочок, — піддражнила я, коли він наполегливо смикнув мене за руку, і я рушила.

— Я не... Я не мав на увазі лихий, тобто лихо. Я мав на увазі *лихий*, ну... ну, не знаю. Як кажуть «лихий», коли мають на увазі щось добре, — насупившись, сказав Макс.

— Ой, тобто як моя люба принцеса Торі називає мене крутою, але не має на увазі, що в мене крутить у животі? — спитала я.

— Що? Чого це Торі вважає тебе крутою? — розгублено спитав Макс. — Ти ж правильна, як шкільний підручник.

Я у відповідь щиро захихотіла. — Мої леді й справді люблять будити в мені пустунку, — визнала я, коли ми почали підійматися кам'яними сходинками, що прорізали скелю й вели назад нагору. — Я доклала рук до багатьох пустотливих задумів, скандальних саботажів, тонких танґо й мудрованих місій.

— Та невже? — спитав Макс, упіймавши мене за талію й притиснувши спиною до коструватої стіни. — Хочеш поділитися зі мною якоюсь із цих історій?

— Ти гадаєш, я зраджу таємниці своїх леді? — пирхнула я. — Та я радше потерлася б носиками з нарвалом чи продала б душу морському змієві, чи...

— Так, так, зрозумів. Ти мокрієш від Вег, — закотивши очі, сказав Макс. — Може, на сьогодні просто забудемо, що вони існують?

— Я радше забула б, що в мене на грудях є перса! — ахнула я.

Очі Макса опустилися на мої груди, і на його губах найдиявольськіше смачно заграла усмішка. — Про них забути ніяк, — погодився він.

— Ох ти ж хтивий шершню, — дорікнула я, легенько ляснувши його по руці.

— А може, на сьогодні просто не говоритимемо ні про Вег, ні про Радників, ні про трон чи Спадкоємців? Лише ти і я? — запропонував Макс, і його погляд полонив мій, а довкола нас ніби запала тиша, коли він висловив це одне просте прохання.

Мої губи розтулилися для протесту. Веги й трон були тим, заради чого я жила, чим я дихала. Вдавати, ніби їх не існує, було все одно що вдавати, ніби завтра не зійде сонце...

— Будь ласка, Ґрус, — видихнув Макс. — Я просто хочу хоч на одну ніч звільнитися від усього цього. Хочу пізнати Джеральдіну. І сподіваюся, ти теж захочеш пізнати мене?

Тиша повисла між нами, мов найсолодша пісня розради, і мої губи розтулилися для протесту, який так і не прозвучав. Місяць співав мені найколисковішу колискову, підбурюючи віддатися глибоким водам, якими був Макс Рігель. І що найгіршого могло статися? Якщо я подарую йому одну ніч, він навряд чи встигне більше, ніж намочити мені ласти, а на ранок усе повернеться на свої місця.

— На одну ніч, — уточнила я, простягаючи між нами руку на знак угоди.

Макс здивовано звів брову й узяв мою руку у свою, і між нами ляснула магія, скріпивши угоду.

Він не відпустив моєї руки, а на його губах розквітла гріховна усмішка, коли він потяг мене далі сходами вгору.

Ми поспішали так, ніби вітер шумів у наших вербах, а час спливав, але я гадки не мала, *куди* ми біжимо.

Ми вибралися на вершину скелі, і Макс засміявся та потяг мене за собою щодуху, і ми помчали відкритою рівниною, з якої складалася ця частина території повітря.

— Ти мені довіряєш? — гукнув Макс, а з моїх губ теж вирвався сміх.

Я глянула на нього, збираючись сказати, що радше довірилася б козі з кошиком шкарпеток, але від того, як місячне світло сяяло в його темних очах, я натомість кивнула.

— На сьогодні, — погодилася я, бо, здавалося, місяць цього хотів, а я не з тих, хто йде проти зірок.

— Тоді не відпускай! — Макс міцніше стиснув мою руку, підняв другу й закликав магію повітря.

Вітер закружляв довкола нас, і моє каштанове волосся завихрилося, мов кошик бегоній на літньому вітерці.

Ми бігли далі, висока трава шмагала нас по ногах, і з мого горла вирвався сміх.

Вітер посилився, і з мене вихопився здивований вереск, коли нас раптом катапультувало в повітря.

Макс радісно заулюлюкав, коли крихітний смерч полонив нас силою його магії, а я заверещала, мов банші з бридкого болота.

Я чіплялася за його руку, ніби то була моя єдина рятівна мотузка, поки його магія несла нас угору до зірок і до місяця, що дедалі ближче підступав до миті повного затемнення. Я відчувала, як він на нас дивиться, як хоче, щоб ми взяли цю мить разом у свої руки й міцно її тримали, і я була б несосвітенною недотепою, якби відмовила йому в цьому бажанні.

Ми злітали все вище й вище, мчачи на вітрі над Плакучим лісом і повз Сферу. Моє серце гриміло в шаленому ритмі тисячі пегасів, що мчать навтьоки.

Макс міцно тримав мене, ані на мить не відпускаючи, поки його магія вела нас усе далі й далі, аж раптом ми зависли над озером Аква.

Його брови зосереджено зійшлися, поки він приборкував норовливі вітри, і раптом ми опинилися ідеально нерухомо над водою, мов пара гарпій, що зависли в повітрі.

— Ну, якщо від цього в мене не пересохло в горлечку, то я вже й не знаю, від чого пересохне, — видихнула я.

— Бляха, Ґрус, гадки не маю чому, але коли ти говориш як божевільна, мене це так, хай йому біс, заводить, — прогарчав Макс.

Під його палким поглядом рум'янець поповз моєю шкірою, і я видала найдівочіше з хихотінь.

— Ну, якщо вже ми зізнаємося в диявольських бажаннях, то скажу, що не раз милувалася твоїми ставними плечима й спекотною усмішкою, — відповіла я.

Його очі спалахнули первісним голодом, і моя леді Петунія взялася вигадувати всілякі скандальні штуки, які я, можливо, хотіла б утнути з цим нахабним Нептуном.

— Хочеш промокнути зі мною? — раптом спитав він.

— Що? — насупилася я, але він не дав мені й миті подумати й відпустив свою магію повітря.

Я заверещала, мов немовля на світанку, коли ми полетіли донизу, до озера Аква, і ледь-ледь встигла приборкати власну магію, щоб вода внизу піднялася назустріч і прийняла мене у свої холодні обійми.

Ми пішли під воду, мов пара піщаних сосисок, аж до самого дна озера.

Я скористалася магією води, щоб утримати повітря довкола рота й мати змогу дихати, і роззирнулася в пошуках Макса, бо загубила його з виду в каламутних глибинах.

Мені впав в око проблиск найяскравішої блакиті, і я обернулася туди й помітила, як він промайнув повз мене у воді завдяки своїм дарам сирени.

Мої очі розширилися, коли я побачила його луску під водою. На суходолі на неї було на що подивитися, але під хвиля-

ми його луска мерехтіла опалесцентною красою, від якої її глибока синява виблискувала кольорами тисячі веселок.

Мій погляд прикипів до нього, поки він пустував у воді, кружляв і пірнав, влаштовуючи веселу виставу, від якої я не могла відвести очей.

Коли він досхочу нахизувався, то поплив просто до мене з сяйливими очима й ще сяйливішою усмішкою. Тут він здавався іншим, менш насторожений і вільніший. Ніби лишав увесь тягар своїх обов'язків на поверхні й дозволяв собі тут, унизу, просто *бути*.

Сміх зірвався з моїх губ веселими бульбашками, що полинули вгору, вгору і геть, до місяця, який звів нас разом цієї самої ночі.

Коли Макс доплив до мене, він узяв мене за руки й опустив стіни довкола своєї магії в мовчазній пропозиції.

Я завагалася. Хай ми й узяли на ніч вихідний від наших розбіжностей, але відкрити йому свою силу означало виявити цілий здоровенний цебер довіри. Але, хай мені трісне кишеньковий годинник тітоньки Фанні, я відчула, що хочу піддатися.

Я кинула обережність у приплив і теж опустила стіни довкола своєї сили, мої губи розтяглися у веселій усмішці, а тілом наростало передчуття.

Я ахнула, коли його сила вдарила в мене. Вона прокотилася моїм тілом і засвітила мене зсередини, мов феєрверк, який тільки й чекає, щоб бабахнути.

Очі Макса розширилися, коли моя сила теж ковзнула в нього, і ми так і лишалися там, тримаючись на воді, поки глибини наших сил тягнулися пестити одна одну. Це було значно інтимніше за поцілунки чи навіть за стукання неслухняними Норбертами. Ми оголювали свої душі й дозволяли їм тулитися одна до одної, мов вомбатам у дикій природі.

— Ох, солодка салямі, — простогнала я, хоча мої слова загубилися в низці бульбашок.

Макс повільно відкликав свою силу, і я теж прибрала свою, а він відпустив одну мою руку.

Він підняв руку над головою, і я відчула відлуння його магії у воді довкола нас, коли вона повільно відступала, стікаючи з моєї шкіри й з його, аж поки ми не опинилися на піщаному дні озера в широкій бульбашці повітря.

Я закинула голову, і мої губи розтулилися в захваті від сирої, неприборканої сили його магії: він робив цю велетенську магію такою ж простою справою, як упіймати фейського світлячка в банку. А ці набридливі комахи й так добре хитрі.

— Ну хіба ти не цілий кошик фокусів, — видихнула я, і мій погляд прикипів до кулі води, що мерехтіла над нашими головами.

— Ти й половини не знаєш, — піддражнив Макс і підступив до мене так близько, що я не могла не опустити очей, щоб зустрітися з ним поглядом.

Наступної миті його губи захопили мої, і моє бідолашне серце ледь не вистрибнуло з моїх перс.

Я застогнала, мов нічна метелиця в день платні, коли він ковзнув язиком між моїх губ, і жар у тілі розмотався, мов клубок пряжі в лапках кошеняти.

Його руки ковзали по моїй мокрій шкірі, а я досліджувала луску, що досі вкривала більшу частину його геркулесового тіла. Вона була водночас прохолодна, як сталь, і гладенька, як шовк, мов розтоплене масло на найм'якішому з бубликів.

Він цілував мене з такою палкою пристрастю, що мені захотілося скинути підв'язки й дозволити йому всю ніч володіти моєю Талулою.

Я відчувала, як чари сирени тиснуть на мене, пропонуючи більше хіті, щоб розпалити полум'я в моєму лоні, але я тримала стіни проти його підступного втручання в мої почуття. Мені й так не треба було жодної допомоги, щоб його жадати. Я слинила, як собака перед вечерею, щоразу, коли кидала на нього погляд, відтоді як уперше його побачила. Просто будь-якої іншої ночі я ні за що не зізналася б у такій нескромності щодо *Спадкоємця*.

Але сьогодні я збиралася про це забути й дізнатися, хто ж такий Максі-хлопчик під усією цією політичною пихою та хибними поглядами.

— Ти ж змусиш мене задля тебе дупу рвати, так? — простогнав Макс, коли нарешті облишив спроби підсилити мою хіть.

— Хочеш сказати, що тобі такий виклик не під силу? — припустила я, хитро звівши брову.

Від його усмішки я вся розтанула всередині, мов цукерка з м'якою начинкою.

— Ходімо до моєї кімнати, і я доведу, що можу з тобою зробити, — прогарчав він з обіцянкою такою твердою, що я майже відчувала її у своїх водах.

І оскільки ми домовилися на цю ніч звільнитися від наших переконань, а ясна пані місяць, здавалося, теж цього хотіла, я пустила обережність за вітром і кивнула.

Зрештою, скільки разів за життя випадає покачатися з найсильнішою сиреною Соларії? Я хотіла влаштувати йому тест-драйв, поки діє наша угода.

Одна ніч пристрасті не могла зашкодити.

— Тоді ходімо, тунцю-спокуснику, — погодилася я. — Подивимося, чи вмієш ти полити мою галявинку.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/the-big-ass-party/